

I radost pomáhá léčit

„Hurrrá, jsem tu zase na prázdninách!“ Volala malá Šárka, když ji rodiče přivedli k nám. Byl pátek, ale konec „školového“ týdne, tak odpoledne a dva dny volna jsou takové naše malé prázdniny. Jsem prababičkou malé rozumbrady, takže se v tu chvíli sejdou doma čtyři generace. Šárka ráda chodí do školky a rozumí si dobře s ostatními dětmi. Vyhraje si i sama, ráda maluje, vybarvuje si, skládá různé skládačky, mozaiky. Poslouchá čtení z knížek, nebo sama důležitě listuje a komentuje obrázky. Někdy si vymýšlí i nová nesrozumitelná slova a pak mi je důležitě vysvětluje s patřičnými baletními i mimickými projevy. Páteční večer jsme byly spolu na dětském hřišti, kde si užila hry na písku, houpačky i skluzavku. A potom honem najíst a vykoupat a spát. Po dlouhém a asi i vydatném spánku se probudila do krásného dne a hned celá rozesmátá byla plná plánů. K snídani spořádala krajíc chleba s máslem a medem. „A babičko, jak se vyrrrábí med?“ Vyprávěla jsem o včelkách a panu včelaři, o spoustě cest, které musí včelky vykonat při sbírání materiálu na tu sladkou dobrotu. A potom jsme já a Šárka šly na procházku. Cestou jsem jí ukazovala různé kytičky; některé už znala sama. Hodně si všímala i broučků, mravenců, hlásila mi nález prázdné ulity po šnečkovi. Bloudila očkama ve větvích nízké lipky, odkud se ozýval zpěv kosa. Černá veverka s bílou náprsenkou, jemnými štětičkami na ouškách, s bohatým huňatým ocáskem, před námi utekla na blízký javor. Uchvátil ji pohled na malou housenku „píďalku“, která se spouštěla po tenkém vlákénku z keře do vysoké trávy. A hned zase na pěšině viděla ploštice, jak se „přetlačují.“ Byla to pěkná procházka, my obě celé uchozené jsme se vracely domů. Byl oběd a po něm odpočinek. Po spaní Šárka prosila, abychom jeli s dědečkem na výlet.

Jeli jsme dost daleko, byl to už jiný kraj, než je naše Vysočina. Koukali jsme a pozorovali přírodu. Rostly tu i jiné rostliny na polích. „Podívej, babi, tady je hrrrášek!“ Rachotivé rrr vyvolalo u nás úsměv. Ale nejen hrášek, i mák, cukrovka, bob; byla tam i zeleninová pole. „A co je to barevné? Ty velké žluté květy?“ „No, to jsou přece –“, „Už vím – slunečnice!“ Ano, byly to krásné, veliké a zářivé slunečnice, všechny otočené jako na povel svými květy ke sluníčku. „A na co jsou?“ ptala se Šárka. „No, třeba na olej, taky na krmení pro kravičky; vyloupaná semínka se použijí do pečiva.“ „Ty jsou krásné, vid' babi!“ „No, jsou, a opravdu rozsvítí celou krajinu.“ „Ano, jsou moc krrrásné, můžeme prrosím jednu dovézt mamince a tatínkovi? Bude se jim líbit a budou mít velkou rradost.“ Dojeli jsme domů a ještě ve svém vyprávění zářila sama jako slunečnice. Mám prima pravnučku, a s ní docela zapomenu na všechno svoje trápení a spoustu nemocí, mezi nimi i RS, která mě doprovází už skoro 25 let. A Šárka mi právě naučeným R řekla: „Mám Tě rrráda, babi.“

Zase se pro mě rozsvítí celý svět, jako ty krásné slunečnice.